

vinče gomolje ter ga izpostavi tako žgočim žarkom solnca. Tako se suši sicer krompirju zelišče, ali zeleno postane zato gomolje, nekaj, česar gotovo ne vidi gospodinja rada, vedoč, da ji ga ne je še tako malo izbirljivo družinče. To pa znamo vsi, da je v naših dneh družine le malo, ki ni izbirljiva, posebno če je že pri kateri hiši dalje časa.

Mi torej svetujemo kmetovalcu, da naj opravi vsako delo na krompirišči v pravem času, potem pa ga naj prepusti ljubemu Bogu, da mu prilije v časih izpod neba, toda ne preveč. Ljudi pa naj ne pusti brez potrebe na krompirišče, najmanj pa še živino. Tako bode pa v jeseni več ali manj vselej vesel gomoljev, ki se mu jih nakoplje v dobrem, krompirju ugodnem zemljišči.

Vsem p. n. hmeljarjem.

Južno-štirsko hmeljarsko društvo vabi vljudno vse hmeljarje, tudi neude društva, k vdeležbi razstav, kateri se bode v teku t. l. priredili v Gradci in na Dunaji.

P. n. hmeljarji blagovolijo pa se v tej zadevi ozirati na to-le:

Društvo skrbi za pošiljavo in razpostavljenje za razstavo določenega hmelja; tega pa se mora blizo 2 klg., vsaj do dne 24. avgusta t. l. vposlati hmeljarskemu društvu v Žalci.

Za razstavo potrebnih vrečic priskrbelo bode društvo brezplačno. Stroške za pošiljavo in razstavo hmelja plača tudi društvo.

Od vposlanega hmelja se bode le tisti razstavil, katerega bode, v ta namen nalašč postavljeni odbor primerne spoznal.

Vsakoršnja pojasnila v tej zadevi daje hmeljarsko društvo.

Ker bi mnogobrojna vdeležba gotovo dobro vplivala na razvitek južno-štirskega hmeljarstva, vsoja si podpisano društvo ponoviti svojo vljudno vabilo.

Vodstvo južno-štirskega hmeljarskega društva v Žalci.

Sejmovi. Dne 9. avgusta v Poličanah (za svinje). Dne 11. avgusta v Lučanah, pri sv. Lovrenci na Dravskem polji, pri sv. Lovrenci na kor. žel., v Radgoni, v Podčetrtku in v Slov. Gradci. Dne 12. avgusta pri sv. Janži v slov. gorica in v Veržeji. Dne 14. avgusta na Bregu v Ptui.

Dopisi.

Iz Maribora. („Slov. pev. društvo“.) Prihodnjo nedeljo tedaj pride „slov. pevsko društvo“ k nam ter nas razveseli z divnim slov. petjem. Od leta 1863, ko smo obhajali tisočletnico sv. bratov Cirila in Metoda, ni naše mesto videlo take slovesnosti, kakor nam jo

sedaj pripravlja „slov. pevsko društvo“. Iz vseh krajev, koder prebiva slov. ljudstvo, privrejo rodoljubi in rodoljubkinje delit z nami in povišat naše veselje, komu se pri tej misli ne širi srce? Kdo bi ne dal vsega za to, da še tudi sam kaj pripomore za povišanje te slovesnosti? Iz vsega, kar smo poročali v našem listu, posname si lahko vsakdo, da je odbor storil veliko, vse za to svečano znamenje slov. rodoljubja, sedaj pa je na nas, da storimo tudi mi, kar je v naših močéh, naj se izpelje namera „slov. pevskega društva“, kolikor je moči, sijajno. Ljubeznjivi mestni svet sicer ne pripušča, da pridemo z godbo, z banderi na mesto, kjer se vrši pevska veselica, toda naj nas ne zadržuje to, da pridemo in se vdeležimo je v polnem številu: vsi, ki imajo srce za slov. petje, iz mesta pa tudi iz okolice, bližnje in dalnje. Brez stroškov, to se ve, da ne bode čisto, toda tudi brez veselja ne bode, veselja, ki ga vzbudi slov. petje in ga povečuje čisto rodoljubje. Zato pridimo in

Razjasni tožni si obraz,
Odeni se v radosti kras,
Slovanska majka naša ti,
Saj jasen dan ti spet žari!

Iz Marenberskega okraja. (Oskrunjenje praznikov; konec bogokletneža.) Lažiliberalizem in njegov nerazločljivi pajdaš, nesrečno nemškutarstvo, kakor povsod, tako še posebej v Marenberskem okraju žalosten sad rodi. Nasledki njegovega rovanja zoper katoliško vero in njene služabnike, zoper slovensko materinščino in njene boritelje postajajo čemdalje hujši in pogubljivi. Med drugimi kraji nam to očitno priča nekdanj slovenska in krščanska Sobota. Odkar se je tamkej lažiliberalizem in nemškutarstvo vgnezdilo, luč sv. katoliške vere vedno bolj ugašuje, materinščina je večidel popolnoma iztrebljena in ubožano ljudstvo dan na dan sirovejše postaja. Da se za ta čas vse drugo opusti, naj bo samo omenjeno, kako ljudje v Soboti posvečene praznike oskranjajo. Bilo je v nedeljo 20. julija t. l., ko se je tamkaj slavnost farnega patrona obhajala. Precej po službi božji je staro in mlado v bližnje oštarije vrelo, kjer so dvojni godci piskali in godli. Seveda so fantalini in deklina komaj priložnosti dočakali, da so se mogli na plesišču verteti, tako da so skorej podplate zgubili. Saj jim pa med drugimi zakonskimi ljudmi, ki kaj radi plešejo, tudi tamkajšnji „purgermajster“ lep zgled daja, kateri menda celo mu na priljubljeno kapljico pri plesu rad pozabi ter pleše, tako da bi mu lahko od cokelj iskre letele. Pili so in nespametne burke uganjali ta dan, da je menda tudi škrtu že presedalo. Popoldan ob petih so se pa začeli, kakor navadno, pretepati, da je bilo joj. Od ogerskega (židovskega) vina razvneti, od plesa omamljeni so, kakor je govorjenje, fantalini zavoljo nesramnih deklin se začeli s koli in s kamenjem

pobijati; da celo z branimi zobmi in z noži so se pehali. Nekega Valentina Čuhnik — zavoljo česa, še ni dognano — so hudo stepli in ga z branimi zobmi na glavi smrtno ranili, tako da je umreti moral. Bil je ta nesrečnejš še le nekaj čez 17 let star, velike trdne postave in krepkega zdravja. Ali žalibog bil je tudi že precej rasuzdan mladenič, kateri je malokdaj pridige poslušal; pač pa je že s 14. leti začel grešno znanje imeti ter je druge z nožem napadal. Obžaljevanja vreden je še pri tem posebno njegov oče, zdajni občinski predstojnik sobotski, kateri je s svojim znanim sovraštvom in ščuvanjem zoper domačega gosp. župnika v mnogoterem oziru žalostno smrt svojega sina zakrivil.

(Konec prih.)

Iz Slatine. (Križevska nadžupnija.) (Konec.) Najstarejša je križevska cerkva. Tržiška in sv. Trojica sta stari 400, Rodenska 300, kapela na Slatini še ne čisto sto let; 1805. so jo postavili in 1819 predelali. Pri sv. Trojici v zunanji kapeli je spominek, kako globoko je ljubila Evfrozina Valentin iz Budapešte svojega rajnega moža, obersta. Umrli je l. 1856. na Slatini, od tiste dobe je hodila do l. 1885 vsako leto septembra na Slatino ter do majnika njegov grob, tudi v naj gršem vremenu, obiskovala in molila; po smrti se je pa dala sem prenesti. Lepa, globoka ljubezen. Oskrbela je, da se vsako leto na vernih duš den kapela razvzljuje. — Na Tržišču so pridne flašarice od krvavo zasluženih krajevarjev Mariji na čast kupile kelih za 140 gld. Se tudi čuti, da jih Marija varuje. V sredi med porednim svetom na Slatini so še večji del vse prav pobožne. Kakor sploh v Marijne cerkve radi zahajamo, na Tržišče še posebej, odkar je 1867. leta veliki oltar privilegiran. Na Rodnah so mislili l. 1784. faro narediti. Križevsko faro so zaželele velike nesreče. 1476 so pridrli Turki o Jakopovem od Podsrede čez Planino in Šmarje, l. 1532 pa od Maribora in Celja. Kolera je razsajala najbolj l. 1646. v Nezbišah in v Gornjem Sečovem v 182 hišah. Takrat so na njej umrli župnik g. Jernej Kunstl. L. 1782 so priletele kobilice, toliko, da je solnce zatemnelo, požrle so strmino, še drevje obrale, da je bilo vse suho. Kdor je streljal, jih je odgnal. — L. 1887 je zgorela cela ves Rodne. Veliko let sem pobija toča faro. — Še drugo nesrečo imamo; vse preveč je zaspanih, pijanosti vdanih in vbogih ljudi, in ti se dajajo tujcem loviti za nespametno nemškutarjenje. Velikim se je že v glavi rasvetilo, da raste iz tega samo sovraštvo, in da če bi res toliko le nemščina in nemščina pomagala, zakaj pa ti kričači eden za drugim pridejo na bobni! Nekaj več moliti, več delati, menj zapravljati, premišljeno voliti in se svoje slovenske narodnosti držati, to poskušajmo in ne bo nas vsaka uima skoro na kant spravila. To ni v Orožnovi knjigi, toda resnica

je britka. Naš kraj so že obiskovali visoka gospoda. L. 1810. in 1845 nadvojvoda Janez, L. 1845. Saksonski kralj Friderik Avgust, dve leti pozneje cesar Ferdinand in cesarica Marija Ana; srbski kralj, tukajšnji rojak večkrat; 1867. Kara Gjorgjevič in pred 7 leti cesar Franc Jožef.

Iz St. Janža na Dravskem polju. (Omika ali ka-li.) Kako nesramno nekateri nemški veletrebušniki na nas Slovence hrujejo, o tem že vé marsikdo povedati, kateri zahaja v Maribor, n. pr. v gostilno „Zur Stadt Triest“ v Magdalenskem predmestju. Dne 18. julija nas ide nekaj veleposestnikov s č. g. župnikom k milostljivemu knezoškofu prosit za kaplana, ker smo jih potrebni, kakor slepec pogleda. Ko dovršimo prošnjo, podamo se v predmestje, meneč, da vsaj ondi svoj pičli obed v miru med prijaznimi slovenskimi pogovori zavžijemo. Ali kaj se nam tukaj prigodi? — Takoj nas napade med našim pogovorom, kó strela iz jasnega neba, neki tamošnji medicar in tuli na nas, kot požrešni volk. Še huje zarjuje in pravi, da je nova kaznilnica le za Slovence. Potem pa si prsa razgali in vpije: Tu so nemška prsa in kdor jih ima, tak je še le pravi človek. Na to se še baha, kako da je izobražen vsaki Nemec, ali kaj pa je Slovenec? Pametni kmetje se mu na vsako plat dobro odrežemo. Ali vsa njegova prazna hvala se takoj po blatu valja. Saj je ravno poprej očitno pokazal, kako sirovi, neotesani širokoustni nemčurski nesramnež je on. Konečno pristavi neki do sedaj tiho sedeči kmet: „Gospod! če so vsi Nemci tako vrlo izobraženi cepini ko Vi, tedaj bi pač gotovo moralo še trikrat toliko ječ tukaj biti, kakor jih je že.“ Tolažili smo se le v tem, ker smo takoj spoznali, da ta nesramnež ni pri pravi pameti, ter si misli, če je sedaj po naključju za nekaj tisoč obogatel, da ga mora vsaki kmet, kateri dojde v ono gostilno, sedaj kot nemškega malika častiti. Ali mi ostanemo pri tistem jeziku in pri tisti veri, katero nas je naša mila mamka prva učila. Toraj ne zahajati v tej enake gostilne; kajti v njih vedno preži gladovni nemčurski volk na došle slovenske ovce. Več veleposestnikov.

Politični ogled.

Avstrijske dežele. V dobi, ko je vsa višja gospoda na odpustu, dela se v političnih rečeh malo, tembolj pa se piše o njih v raznih listih ali kar se piše na Dunaji o tacihi rečeh, to je le bolj sad domišljije in je v vsem le malo resnice, vse eno pa je je nekaj. Tako n. pr. se piše sedaj veliko o tem, da jo krene grof Taaffe že brž te jeseni bolj na levo, na stran nemškega liberalizma. Čudno bi pač to ne bilo, saj se ne dela že sedaj veliko drugače pri raznih c. kr. uradih, posebno v deželah, kjer biva več